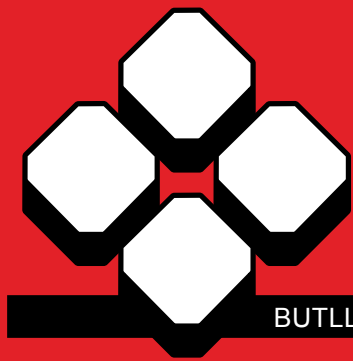

esquerra eixample

BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNES I VEÏNS DE L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

Desembre 2023 - Núm 108

NADAL PER A TOTHOM?

LA PAU ÉS EL CAMÍ CAP A NADAL

Índex

EDITORIAL

Un Nadal en temps de guerres 3

ACTUALITAT

L'hora més fosca d'Israel 4
Palestina al cor 5

URBANISME

Avancem amb els eixos verds i salvem
el Parc Joan Miró! 7

DONES

La cultura de la cancel·lació 10
Dissidències de què? Visions crítiques i coherents 11
Mutilació genital de la dona africana 12

PARTICIPACIÓ

Quan el català esdevé invisible 13

EL PASSAT

EL Barça al barri.
La seva petjada per l'Esquerra de l'Eixample 15

SALUT

La contaminació de l'aire a l'Eixample,
un problema de salut que cal afrontar 19

EDUCACIÓ

Declaració del CEMB sobre la regulació de l'ús
dels mòbils als centres educatius 21

RACÓ LITERARI

Demà 23
Text sense paraules en masculí. Hibernació 25
Poesia: La veritat 25

FESTA MAJOR

La del 2023, una FESTA MAJOR per recordar 27

PUBLIRREPORTATGE

Historia del mercat del Ninot 29

CANVIS EN LA DISTRIBUCIÓ DEL BUTLLETÍ

Com haureu comprovat, aquest número del Butlletí, no ha estat distribuït per correu, nominalment als socis, com es feia fins ara.

Aquesta decisió presa per la Junta es deguda a les dificultats econòmiques, que està patint la nostra Associació veïnal, a causa de l'increment dels costos d'edició i de correus, amb una congelació de les minses aportacions que fa l'ajuntament als diferents projectes proposats per les vocalies.

L'estalvi de la despesa de distribució ajudarà a tancar les comptes amb menys números vermells. Existeix el compromís de fer una valoració de la repercussió que pot significar la no distribució per correus, per decidir si es continuarà amb aquesta modalitat o si es torna a la distribució nominal.

Haureu vist que en els darrers números s'ha incrementat la publicitat, que òbviament contribueix a l'autofinanciació del butlletí, tot i que encara continua sent molt deficitari.

El nostre butlletí és considerat una de les publicacions de major qualitat dins del món veïnal, creiem que constitueix una eina útil per comunicar-nos i informar i donar veu a la gent del barri. Per tant, tots volem assegurar-li una continuïtat, que no es pot interrompre per manca de recursos.

Qui som

Eixample: Butlletí gratuït de l'Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample. Coordinació i Direcció: Consell de Redacció.

Maquetació: Carme Asensio • **Col·laboracions:** Diferents grups de treball de l'AVVEE (Festes, Ateneu, Dones, Gent Gran, Urbanisme, Salut, Diversitat funcional, Comunicació, Imatge i Participació...), Sylviane Dahan, Josep M. Torres i Rodríguez, Xavier Riu, Xesca Miró, Alfons Sort, Erika Bastida, Alfons Santamaria, Jaume Gómez, Elia Diez David, Pere Ortega, Montserrat Arbós i Centre de normalització Lingüística • **Fotos:** Carme Asensio, Xavier Riu, Alfons Sort, María González • **Publicitat:** Xesca Miró. Els anunciants es poden posar en contacte a través de l'e-mail: revistaavvee@yahoo.es o al telèfon 93 453 28 79. S'han de fer arribar els anuncis tal i com es vol que surtin publicats • L'Associació no es fa responsable de les opinions dels col·laboradors del Butlletí • **Impressió:** MEDIAactive, S.L. Dipòsit legal: B-33086-96 • **Edita:** Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample (AVVEE). Calàbria 262. Telèfon: 93 453 28 79.

e-mail: avvee2013@gmail.com • web de l'associació: avvee.cat

Escriu-nos!

La secció **Bústia** està oberta a tots els lectors i lectores del Butlletí. Podeu escriure'ns a:

Butlletí de l'Associació. Bústia • Calàbria, 262 - 08029 Barcelona
O bé per correu electrònic a: revistaavvee@yahoo.es

Editorial

Un Nadal en temps de guerres

Dintre de poques setmanes arribarà Nadal i Any Nou, independentment de les nostres creences (o no creences) religioses, l'associem amb, la família, l'harmonia, l'amor i sobretot amb la pau. Lamentablement aquest Nadal el món es troba immers en dos grans conflictes bèl·lics, un, el d'Ucraïna al cor de la mateixa Europa que ja fa més d'un any que dura, sense que albirem el final. Aquesta guerra s'ha vist eclipsada per la del Pròxim Orient. Ambdós conflictes tenen com a base l'odi i com a conseqüència: mort, destrucció i patiment, desenvolupant-se en un àmbit de crueltat infinita. Res més lluny del sentit humà de Nadal.

En el conflicte armat entre Israel i Palestina ens trobem amb una lluita entre forces molt desiguals, com un David i Goliat a l'inrevés. El poble palestí assetjat a la Franja de Gaza, no disposa d'aliats poderosos i comprensius, com els que té Israel, que amb el seu poderós exèrcit, dotat dels més grans avenços tècnics, aplica la llei del més fort i sense pietat castiga a tota la població, que porta anys i anys sotmesa i sense futur. Els medis ens comuniquen xifres i estadístiques: més del 50% d'edificis destruïts, barris sencers desapareguts després dels bombardeigs i l'acció dels tancs i *bulldozers*. Això passa en una franja de 41 km de llarg per 6 a 12 km d'amplada on en un territori de 341 km² s'amunteguen més de 2 milions d'habitants, una gran part en camps de refugiats, que també pateixen atacs i bombardeigs.

La violència practicada per l'exèrcit israelià, avalada pel seu govern corrupte i extremista, és la resposta a una violenta, intolerable i irresponsable acció terrorista a gran escala dels milicians de Hamàs, no de tot el poble palestí. L'anomenat «dret de protegir-se» de l'estat israelià, significa més de 4.000 menors morts, milers de ferits, hospitals, i escoles atacades i derruïdes, manca d'aigua, aliments, medicines, comunicació, electricitat... Hem de ser conscients que dar-

rere d'aquestes estadístiques, hi ha éssers humans, persones, que les que sobrevisquin, segurament ho hauran perdut tot.

Al segle XXI la comunitat internacional no hauria de permetre que la població civil, els nens, les dones i els vells, indiscriminadament, paguin pel que no han fet.

No és admissible que la resposta a la demanda feta pel secretari general de les Nacions Unides d'alto el foc, ajut humanitari i a la crítica del càstig col·lectiu a la població de Gaza, els representants del govern d'Israel responguin demanant la seva dimissió i negant el visat al cap d'afers humanitaris d'aquesta organització. Doncs, encara que no agradi al govern d'Israel, ni al dels Estats Units, l'Assemblea General de l'ONU ha demanat una «tregua immediata, sostenible i duradora», que per no ser vinculant no tindrà cap efecte. Un fracàs més de les organitzacions polítiques internacionals.

Com sempre ha passat, al nostre país, aquest Nadal no serà de joia per a tothom. Massa gent per raons econòmiques i/o socials, quedarà al marge de les celebracions, per a ells serà trist i solitari. Per a aquestes persones i les que pateixen les cruels guerres al món, voldríem que els hi arribés la nostra solidaritat.

Expressem els nostres desitjos per un Nadal en pau per a totes i tots, lliure de violència, on no tingui cabuda l'odi ni la injustícia.

**+49 ANYS DE LLUITA
PELS EQUIPAMENTS DEL BARRI**

*Escoles, 0-3, CAP, residències de gent gran,
habitatge social, espais verds, institut.*

Esquerra de l'Eixample
Associació de Veïnes i Veïns

Calabria, 262
Tel: 93 453 28 79
avvee2013@gmail.com
<http://www.avvee.org>

L'hora més fosca d'Israel

Una enquesta que l'Institut de Democràcia d'Israel va fer al desè dia de la guerra va posar de relleu que el 84% dels israelians jueus consideraven que el patiment de la població civil de Gaza s'havia de prendre en consideració "no gaire" o "gens" a l'hora de dur a terme ofensives militars contra els milicians de Hamàs. "Puc entendre -em diu Yudit llany, fotoreportera i activista per la pau a Tel Aviv- que el suport a la guerra és la resposta fàcil a la por". Però afegeix: "el problema és que no hi ha voluntat de pau en una part molt significativa de la ciutadania israeliana, i ens governa un fonamentalisme boig i perillós que és ben possible que també ens destrueixi."

Des de la mateixa creació de l'Estat d'Israel, un dels mites amb què la societat israeliana s'ha explicat a si mateixa és el de ser l'exèrcit "més moral del món". Sota aquest prisma, qualsevol ofensiva militar estava plenament justificada en el fons i en la forma. Netanyahu ho ha tornat a proclamar enmig d'aquesta guerra, enfadat per les acusacions de crims de guerra. Quan sortien veus clamant que calia "tornar Gaza a l'Edat Mitjana, perquè només així Israel tindrà quaranta anys de calma" o "aplanar tota Gaza" perquè els seus habitants eren culpables d'haver votat Hamàs, com es va dir durant l'ofensiva militar contra la franja de novembre de 2012, s'assegurava que eren minoritàries i no representaven el sentit general. Encara que qui ho digués fossin ministres del govern (també de Netanyahu o el seu propi fill en un article a la premsa).

Ara, en canvi, les proclames genocides s'han fet virals a les xarxes i omplen hores als programes televisius d'Israel. Un dels protagonistes ha estat Ezra Yachin, 95 anys, membre de la milícia Lehi que va participar a la massacre de Deir Yassin (1948). En un vídeo que va difondre tot just quatre dies després de l'atac de Hamàs i que va circular per tot, clamava: "Acabeu amb ells i no en deixeu cap. Erradiqueu la seva memòria, a ells, les seves famílies, mares i fills. Aquests animals no poden viure!". En termes similars s'han expressat el ministre de Defensa, el president d'Israel, diputats, diplomàtics, periodistes, famosos... Al Canal 14 de la televisió, les víctimes de Gaza apareixen en pantalla sota l'epígraf "Terroristes que hem eliminat". La deshumanització del poble palestí ha quallat en l'opinió pública jueva israeliana.

La deshumanització, doncs, fa anys que campa en el discurs polític israelià sota la consigna de "tot és terrorisme", el mateix sac on ha posat els dispers de míssils de Hamàs i les manifestacions de resistència civil pacífica palestina, com les que va haver-hi a la franja de Gaza el 2018 o les històriques a Bil'in o contra el mur. I els governs europeus i nord-americà fa anys que ho emparen: cada cop que Washington i la Unió Europea es limitaven a demanar a Israel que fes un ús de la força "proporcionat" (com es calcula el cost proporcional en víctimes civils?) legitimaven l'absoluta impunitat amb què Netanyahu està actuant ara. Era, és, la traducció exacta d'aquella frase que fa molt de temps m'havia dit la periodista del diari *Haaretz* i filla de supervivents de l'Holocaust, Amira Hass: comportar-se com una "nació d'amos".

Al costat del que està patint la població palestina de Gaza, però també de Cisjordània (més de 170 morts des del 7 d'octubre), sembla injust posar el focus sobre Israel. Però em sembla important conèixer la reacció que està tenint la societat israeliana per si, quan s'imposi l'alto el foc i potser ja no mani el govern més dretà, xenòfob i messiànic de la història del país, hi ha alguna esperança de reimaginar algun tipus de solució política. I la imatge que en surt és molt fosca.

S'ha detingut centenars de persones per "incitació al terrorisme" a les xarxes socials, un calaix de sastre per censurar expressions de solidaritat amb les víctimes de Gaza. A Meir Baruhin, per exemple, l'acusen de "expressar un intent de cometre traïció", pena castigada amb 10 anys de presó, per llistar a Facebook els noms dels civils palestins "morts pels nostres entranyables nois". S'ha acomiadat desenes de treballadors, principalment palestins d'Israel, per haver "parlat en contra de l'estat" i s'ha expedientat desenes d'universitaris, de qui es fan públiques dades personals i a qui s'amenaça per xarxes. Hi ha grups a xarxes socials on es fan llistes de persones a qui agredir, com el periodista Yisrael Frey, que va gosar fer una pregària de difunts pels infants israelians i palestins d'aquesta guerra, o com els estudiants palestins de la residència universitària de Netanya, a qui es volia expulsar de la ciutat. S'han cancel·lat actes a favor de l'alto el foc, algun presidit per un expresident del Parlament israelià. S'han prohibit totes les manifestacions en contra de la guerra, cosa que no havia passat mai. S'han detingut centenars de manifestants, alguns per enganxar cartells proclamant "Ens en sortirem junts" o per pintar en una paret "1.400", el nombre d'ostatges a mans de Hamàs. S'han assetjat els familiars dels ostatges per demanar que s'aturi l'ofensiva i es prioritzi el seu alliberament. S'ha arrestat i interrogat exdiputats dels partits palestins d'Israel que volien organitzar marxes pacifistes i alguns responsables de l'Associació de Drets Civils d'Israel (ACRI) han hagut d'acceptar protecció policial per amenaces de mort...

"L'extrema dreta -em diu la Yudit- està utilitzant aquesta situació per justificar polítiques que mai haurien acon-

seguit aprovar en temps normals, polítiques que han estat curosament planificades de fa temps, esperant l'oportunitat. I el pitjor és la quantitat de gent que les està acceptant... El govern ha aixecat totes les restriccions que hi havia a l'adquisició d'armes i persones que mai m'hauria imaginat n'estan comprant *per protegir-se*."

El que cal per resoldre el conflicte ho han explicat al món fins i tot ex responsables del Shin Beth (els serveis secrets interns israelians) com l'almirall Ami Ayalon, dos dies després de la matança de Hamàs: "Israel tindrà seguretat quan els palestins tinguin esperança". El suport inqüestionable dels governs europeus i nord-americà a l'executiu de Ben-

jamin Netanyahu valida la massacre i la neteja ètnica a Gaza i contribueix a reprimir i silenciar les veus de pau a Israel. Com va dir Maon Inon, fill de Bilha i Yakovi, assassinats el 70 a Netiv HaAsara, en una concentració dels familiars de les víctimes: "Els líders mundials esperen a que acabi la guerra per deixar de recolzar el govern israelià. Però la guerra no acabarà mai mentre Netanyahu continuï al govern. Demano al món, no recolzeu Netanyahu".

Montserrat Arbós

*Professora Màster Universitari Periodisme Internacional
Blanquerna i membre del Patronat de Fundipau*

Palestina al cor

De nou la guerra a Palestina, aquest cop iniciada per un atac de l'extremisme violent de Hamàs i contestada amb el mateix extremisme violent per Israel i com sempre, amb un perdedor, el poble palestí.

La ignomínia que pateix el poble palestí des de 1948, fa 75 anys, quan Nacions Unides va decidir per netejar la bruta i criminal consciència d'Europa en l'holocaust perpetrat contra els jueus, permeten la creació de l'estat d'Israel, en uns territoris on vivia la població originària palestina. Naixement d'Israel que va provocar enfrontaments i l'expulsió de 700.000 palestins, convertint-los en apàtrides. Enfrontaments i guerres després continuats entre la Organització d'Alliberament de Palestina (OLP) i països àrabs front a Israel, on, sempre va ser el poble palestí qui va patir els agravis: deportacions, crims i colonització dels seus territoris amb assentaments de colons jueus. Uns enfrontaments que es va pretendre finalitzar amb els acords d'Oslo de 1993, entre el Govern d'Israel de Isaac Rabin i la OLP de Yasser Arafat. Acords on l'OLP reconeixia l'estat d'Israel i deposava les armes a canvi de la creació de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) que donaria pas a la creació de l'estat de Palestina en els territoris de Cisjordània i Gaza, promesa mai aconcluida per Israel.

Aquest preàmbul serveix per entendre les paraules d'Antoni Guterres, secretari general de Nacions Unides, qui, en el Consell de Seguretat quan es abordar l'actual guerra en Gaza va dir: "Els atacs de Hamàs no han sortit del no res. Els palestins viuen una ocupació sufocant des de fa 56 anys, la seva terra ha estat devorada poc a poc per assentaments i les seves esperances d'una solució política han desaparegut, però les seves reivindicacions no justifiquen els atacs de Hamàs ni el càstig col·lectiu a la població palestina". Els 56 anys fan referència a la "Guerra dels Sis Dies" que tingué lloc el 1967 en que Israel va ocupar militarment els territoris palestins de Cisjordània i Jerusalem. Guerra que va donar lloc a la Resolució 242 de la ONU, en la que, entre d'altres qüestions, s'establia que Israel abandonaria els territoris ocupats, cosa que no ha fet mai, sinó ben pel contrari, ha incrementat la colonització enviant des de llavors uns 750.000 colons a Cisjordània i Jerusalem i creant un mur per separar la pobla-

ció palestina de la israeliana.

Fins aquí uns fets que sens dubte tenen diferents lectures geopolítiques, perquè no pretenc treure responsabilitats a l'OLP, Fatah, Hamàs i d'altres grups palestins d'extremisme violent, ni als països àrabs dels conflictes que ha patit la regió. Però que tenen un denominador comú: el poble palestí ha estat la gran víctima amb més de cinc milions de refugiats i uns territoris espoliats i colonitzats.

En la guerra actual s'estan cometent crims contra la humanitat i violant el dret internacional humanitari, tan per la banda de Hamàs com d'Israel. Hamàs va començar cometent crims de guerra assassinant població civil (1.400) i segrestant civils (més de dos cents). Però la resposta d'Israel no es pas diferent, s'ha bombardejat assentaments palestins i la ciutat de Gaza, assassinant persones de totes les edats (dues tercers parts de tots els morts són infants i dones i ja passen de deu mil), i s'ha restringit l'entrada de l'ajuda internacional d'aliments, aigua i medicines i impedit la sortida de refugiats, convertint el petit territori de Gaza en una presó i condemnant a un possible genocidi els 2,3 milions d'habitants.

Les bases per resoldre aquest conflicte, com en totes les guerres, cal buscar-la en l'humanisme, la justícia, el dret a la vida i la igualtat entre tots els éssers humans. Ara, el primer que cal fer és que la Comunitat Internacional es mobilitzi per aconseguir un alto al foc i s'iniciïn negociacions de pau. I després, la solució restarà en mans de la ciutadania israeliana i palestina. Serà necessària una massa crítica de població favorable a la pau tan a Israel com a Palestina. Que hi hagi una majoria de persones que vulguin la pau i que votin governs amb propostes de diàleg per construir convivència, mentre els ciutadans votin a grups polítics que no apostin per conviure pacíficament en les dues comunitats, serà difícil o segurament impossible la convivència entre israelians i palestins. Qualsevol solució per Palestina passa per acabar amb el sistema colonial i crear, o bé un Estat palestí sense colons israelians, o un sol Estat confederat amb dues comunitats autònomes.

Pere Ortega

COL·LEGI URGELL

INFANTIL · PRIMÀRIA · SECUNDÀRIA · ESCOLA DE MÚSICA

Creix amb nosaltres

Més que ensenyament oferim
una educació integral amb valors
i principis bíblics.

C/ Comte d'Urgell, 133 · 08036 Barcelona
Tel. 93 453 02 99 · www.escolaurgell.com
urgell@escolaurgell.com

dansa i música

Elisenda Tarragó

www.elisendatarrago.com - elisendatarrago@telefonica.net

Escola de dansa i música Elisenda Tarragó

DANSA: Clàssic; claqué; funky hip hop; contemporani; modern jazz; oriental; ball social; salsa.
Seguim el programa i els exàmens de la *Royal Academy of Dance* en ballet i de la *Imperial Society of Teachers of Dancing* en claqué i modern jazz

PILATES

MÚSICA: Llenguatge musical i solfeig; acústica; harmonia i formes musicals.
Classes individuals de piano, guitarra i cant.

Seguim el programa i els exàmens de l'*Associated Board of the Royal Schools of Music*

Avd. de Roma 159 1r pis
Tel. 934 546 676
Muntaner, 83 B
Tel. 934 541 451
08011 Barcelona

SERVASSIS

Girona, 100 08009 Barcelona Tel. 935 197 000

T'AJUDEM A LA LLAR

ASSISTÈNCIA A PERSONES DEPENDENTS

Acompanyament personal a la llar i centres hospitalaris

Ajuda en la higiene personal

SERVEI DOMÈSTIC

Preparació i administració de menjars

Manteniment i neteja periòdica o puntual de la llar
cuina, banys i vidrieres

Selecció de personal fix o interí

Avancem amb els eixos verds i salvem el Parc Joan Miró!

Eixos Verds

El projecte dels nous eixos verds va generar una gran polèmica mediàtica tot l'anterior mandat municipal, però un cop s'ha vist el resultat, acaba essent una història d'èxit indubtable. Com sempre que es fan coses noves, però, cal estar-hi molt a sobre per acabar de polir alguns aspectes i consolidar unes noves regles del joc que aprofitin bé -i no malmetin- aquest nou tipus de carrer, però ja ningú dubte que el projecte ha vingut per quedar-se. Ningú... menys una Jutgessa que aquest setembre ens ha sorprès amb una sentència absurda reclamant que es reverteixi tota l'obra, cosa que no defensen ni els que van presentar la demanda. En aquest país hi ha Jutges que volen fer de pedagogs i ens diuen quantes hores s'ha d'ensenyar en cada llengua vehicular, i altres volen fer d'urbanistes... però com l'Ajuntament ho ha recorregut i la FAVB també s'hi ha personat (nosaltres ho vam demanar), esperem que el Tribunal de Justícia de Catalunya posi seny. Però en tot cas expressa que la batalla continua, que encara hi ha sectors que no es resignen i volen frenar aquest tipus de transformació.

Estem recollint suggeriments per concretar els aspectes millorables, però seguim defensant que amb els problemes de salut que genera la contaminació al nostre barri, estructurat com a una veritable xarxa d'autopistes urbanes, tot plegat representa un guany innegable de qualitat de vida. Que afavoreix, a més, les relacions veïnals i el comerç de proximitat, de barri. El perill és que es descontrola, i per això serà tan important la revisió del Pla d'Usos que s'haurà de fer aquesta primavera, perquè no s'obri la màniga a les llicències d'activitat més adreçades al turisme i l'oci, que tendeixen a apropiarse d'aquests espais amb el trànsit pacificat.

Durant els deu dies de la Festa Major del barri vam tenir exposada una pancarta ben grossa al carrer de Consell de Cent (a la paret de l'Institut Viladomat), amb tot d'imatges dels nous usos que s'estan produint en aquests primers mesos, molt esperançadors, però amb algunes lliçons que hem d'aprendre, per evitar derives no desitjades: hi surt una terrassa sense permís, l'abús d'alguna empresa ocupant el nou espai públic, la poca cura del mobiliari urbà,... però hi predominen les experiències positives:

A destacar alguns aspectes força novedosos: des de la quantitat de gent que passeja i es saluda amb el veïnat (ara tenim places i carrers que atrauen i concentren el passeig); a veure que moltes famílies estan aprofitant els nous eixos verds com a veritables camins escolars per anar de casa a l'escola de forma més agradable i segura, donant més autonomia als infants i joves perquè es moguin pel barri (fins i tot han fet un manifest i plantegen algunes reivindicacions per afavorir aquesta dinàmica); també és molt positiu veure gent diversa -a vegades que ni es coneixien- practicant jocs de taula en aquest nou espai públic comunitari, sense haver de pagar una consumició en un bar.

Parc Joan Miró

A la revista del mes d'abril ja vam informar dels riscos derivats de la possible afectació sobre el Parc Joan Miró de l'ampliació de la L8 de FGC, que connectarà el Baix Llobregat amb el Vallès a través de l'Esquerra de l'Eixample (Gran Via i Urgell). Reiterem que estem totalment a favor d'aquesta millora del transport públic, aquest no és el problema. Però ens preocupa molt que es vulguin abocar a l'interior del Parc les terres que la tuneladora vagi traient, més el magatzem de les peces que s'hi han d'anar instal·lant i les oficines. Ens avisen que les obres generaran forces molèsties a tot l'entorn, amb sorolls i més contaminació. Per això necessitem més que mai preservar aquest únic pulmó verd del barri, declarat també refugi climàtic.

REFLEXIÓ SOBRE ELS NOUS USOS A L'ESPAI PÚBLIC GUANYAT

És una solució irresponsable posar la central logística de les obres dins del Parc, afectant directament 178 arbres i indirectament el conjunt del Parc. Participem activament de la important mobilització veïnal que s'ha posat en marxa per forçar que s'estudiïn alternatives menys lesives.

Ens vam presentar el 26 d'octubre al primer Plenari Municipal de l'Eixample d'aquest nou mandat, per fer sentir la nostra veu i aconseguir que s'aprovés una proposició en aquest sentit. I seguirem *in crescendo* fins que s'aprovi alguna de les alternatives que s'han plantejat per salvar el Parc.

I altres urgències de planificació d'equipaments públics

Volem acabar fent un recordatori d'un seguit de problemàtiques que arrossegueu els equipaments públics de l'Eixample de l'Eixample, destacant les vuit més urgents:

- Construir l'edifici definitiu de l'**Escola Entença** al promès solar del carrer de Provença (amb les mancances que hi ha, és incompreensible tenir sense ús tants anys aquest solar).
- Licitat les obres dels equipaments de la 1a Fase de la recuperació de **La Model**, inclòs l'enjardinament d'aquella zona. I les obres que han de permetre ampliar-ne els usos provisionals de la resta en "el mentrestant".
- Acabar els **pisos tutelats** i el **Casal de Gent Gran del carrer Viladomat**, després de la segona aturada soferta per suspensió de pagaments de l'empresa constructora.

- Trobar una ubicació definitiva per als **Bombers** instal·lats "provisionalment" -i de forma il·legal- al Parc Joan Miró.
- Trobar una alternativa a la mateixa Antiga Esquerra de l'Eixample per al **Casal de Gent Gran M. Aurèlia Capmany**.
- Trobar alternativa per al **CAP de Casanova**, amb espai insuficient dins l'edifici de les visites externes del Clínic.
- Recuperar l'edifici de la antiga **Unió Cooperativista Barcelonesa d'Urgell 176**.
- Posar en marxa el promès "**espai de gossos**" de l'**Avinguda de Roma**, entre Calàbria i Viladomat, molt urgent un cop es va tancar el de Paula Montal i veient els problemes als Jardins Montserrat.

Vocalia d'Urbanisme

RADARS

Fem barri amb les persones grans

Ajuntament de Barcelona

Volem que les persones grans no se sentin soles i que puguin viure a casa seva en condicions de seguretat i benestar

- Et sents sol o sola?
- Vius sol/a o amb alguna altra persona gran?
- Vius amb algú que està en situació de dependència?
- Vols conèixer gent?

Participa en el projecte Radars

Gràcies a la implicació del veïnat i les entitats del barri, i amb la complicitat de persones voluntàries, podràs participar en les activitats del barri, conèixer persones amb qui compartir el temps i sentir-te acompanyat/ada.

- Truca'ns al 936 197 311
- Escriu-nos a radarsgentgran@bcn.cat
- Apropa't al teu centre de Serveis Socials i pregunta
- Demana informació en el teu Centre d'Atenció Primària (CAP)

BARCELONA.CAT/RADARS

Vine a conèixer-nos i gaudeix de les nostres promos

TileCube
Submergeix-te
en la primera
experiència immersiva
en exclusiva

Comte d'Urgell, 172 · (entre Provença i Mallorca)

FERROLAN

Experts en construcció

També disposem de venda online a ferrolan.com

La cultura de la cancelación

Al moviment veïnal, sempre diem allò de “fer la festa sense oblidar la resta”.

I *la resta* és una cosa tan important per a nosaltres com la llibertat d'expressió, fonament i condició de tota democràcia. Avui, les democràcies es veuen assetjades per moviments d'odi i d'intolerància. Però també es veuen sosca-vades per actituds i corrents contraris a l'esperit crític, que voldrien instaurar un pensament únic i silenciar qualsevol dissidència.

És el que s'anomena *la cultura de la cancel·lació*. Per parlar-nos d'aquest fenomen tenim aquest vespre dos convidats, veïns del nostre barri, que han reflexionat sobre aquesta realitat, i que l'han patit en pròpia pell. Ens acompanyen la **Carmen Domingo**, coneguda escriptora i columnista, que ha publicat enguany un assaig justament amb aquest títol, **Cancelado**. I, al seu costat, un jove biòleg, **Martín Endara**, que ha participat en algunes recerques crítiques a propòsit de l'abordatge de les identitats de gènere, que han estat igualment silenciades en fòrums suposadament oberts.

El llibre de la **Carmen Domingo** evoca, en el seu sub-títol, el record del **maccarthisme**, de sinistra memòria en els anys de la guerra freda als Estats Units. Artistes, intel·lectuals, activistes... foren perseguits en nom d'una causa general que no admetia matisos en el patriotisme. Fins i tot una figura universal com **Charles Chaplin** va haver d'ex-patriar-se enmig d'una atmosfera inquisitorial asfixiant.

Serveixi aquesta evocació del passat per entendre el moment que vivim. A casa nostra tenim també partidaris de cancel·lar la nostra memòria i de sotmetre el nostre pensament. Fa uns dies, sentíem veus que s'alçaven contra la designació, per part de l'Ajuntament de Barcelona, de l'escriptora feminista **Najat El Hachmi** com a pregonera de la Mercè. No se'n van sortir. En molts casos, però, la intimidació funciona: en els mitjans científics i acadèmics. I també en la nostra vida quotidiana, ofegant debats vitals per al progrés de la nostra societat.

Com deia Rosa Luxemburg, “la llibertat és sempre la llibertat de qui pensa diferent”.

Gràcies **Carmen**, gràcies **Martín**, per compartir les vostres reflexions amb nosaltres.

Sylviane Dahan

Artesans en Xarxa

C./ Entença, 162 - 08029 - Barcelona
C./ Santa Carolina, 44 - 08025 Barcelona

Tel. 934 301 527
Tel. 934 462 202

www.balasch.cat
balasch@balasch.cat

Dissidències de què?

Visions crítiques i coherents

El dissabte 7 d'octubre vaig anar a la taula rodona de l'Espai Nur que organitzava Feministes de l'Esquerra de l'Eixample. *Dissidències de gènere: Visions trans i no-binàries* era un acte que pretenia apropar als veïns i veïnes del barri les visions de "persones no-binàries" sobre el gènere. L'associació va convidar Mar Arnau Gonga, Jet Arias, Cherry (de l'associació ACATHI) i Sofia Bengoetxea a explicar la seva experiència en un espai amable i segur.

La identitat de gènere no és una cosa nova, portem amb el tema des dels anys noranta, però avui en dia està més present que mai: banderes a tot arreu, xerrades, exposicions, pel·lícules, documentals, etc. La ideologia de la identitat de gènere ha inundat la cultura, la política i el nombre de casos derivats al servei d'atenció a la salut de les "persones trans" de l'ICS. Jo no comparteixo aquesta creença o ideologia de la mateixa manera que tampoc crec en cap déu, però de tant en tant m'agrada anar a aquests llocs per saber què s'hi diu i reflexionar-hi.

Per mi és important poder discrepar obertament i amb educació sobre aquest tema perquè, sota la premissa que "els drets de les persones trans no es debaten", els activistes es dediquen a dir mentides sense que ningú els cri-di l'atenció. I això és el que malauradament va passar a l'Espai Nur.

Mar Arnau va començar la seva intervenció fent un repàs fal·laç del panorama polític actual i de les diferents opinions respecte al sistema sexe-gènere. En primer lloc, va dir que les feministes "transodiants" tenen el mateix discurs que l'extrema dreta, després va dir que l'existència de persones intersexuales fa trontollar la creença que el sexe és binari i que hi ha tantes visions del gènere com persones. Malgrat que es pretenia parlar del gènere, no se'n va donar una definició, suposo que és que n'hi ha tantes que no es posen d'acord.

Començaré desmentint ràpidament el tema del sexe. Només n'hi ha dos, i això no és una creença: és la realitat. Les persones intersexuales no són un tercer sexe, haver patit alteracions genètiques o hormonals durant el desenvolupament embrionari no és una identitat de gènere, és una condició física. Òbviament qualsevol persona amb dos dits de front no vol que es medicalitzi ni mutili una persona i molt menys un infant i, afortunadament, aquest abordatge quirúrgic ja s'ha superat. L'existència de les persones intersexuales no posa en qüestió el fet que només hi ha dos sexes, de la mateixa manera que una trisomia cromosòmica tampoc posa en qüestió que l'ésser humà té 46 cromosomes. I que hi hagi persones que no poden caminar no posa en qüestió que l'ésser humà és bípede.

Les feministes radicals no som violentes ni odiam a ningú, senzillament pensem que la definició d'home i dona es basa en el sexe, i que el gènere són les expectatives, estereotips i rols imposats en cada societat i època a les persones segons el seu sexe. Així doncs, no encaixar en aquestes expectatives és normal. L'extrema dreta pensa que la masculinitat i la feminitat són inherents als homes i les dones, i que els individus que no encaixen amb els seus rols lluiten contra la seva pròpia naturalesa. Des de la ideologia de la identitat de gènere es pensa que els estereotips i rols són quelcom que defineix a la persona: una dona no és una persona de sexe femení, és qualsevol que s'identifica com a tal. A part que això és una definició circular, sempre que sentim les persones explicar què vol dir identificar-se com a home o dona, basen la seva experiència en aquests estereotips!

Això és el que va passar durant tota la intervenció de Sofia Bengoetxea quan pretenia respondre la pregunta, una pregunta ben senzilla que s'ha convertit en la pregunta del milió: què és una dona? Malgrat ser preguntes pactades va semblar sorprendre's. Després de parlar sobre la seva infància i adolescència, i com li agradava sortir amb els companys d'*EnFemme* (recomano el documental homònim), va venir a dir alguna cosa així com que ser dona és tenir por quan es passeja pel carrer. A mi em va recordar bastant Elisabeth Duval, portaveu de Feminismes i LGTBI+ de Sumar i persona que també s'identifica com a dona trans, quan va escriure: "Ser mujer es ocupar la posición de dominada por el género masculino". Després d'aquesta bajanada, els veïns del barri ens vam haver de menjar amb patates, però sobretot amb molta amabilitat, el discurs d'una persona que deia que, des que s'identificava com a dona, s'encarregava de rentar els plats a casa seva.

Jet Arias era la persona més jove de la taula i també la més nerviosa, va començar la seva intervenció disculpant-se per no ser experta sobre el tema (això de la síndrome de la impostora ens sol passar molt a les dones). Va parlar de la

seva experiència acudint a Trànsit sent una persona no-binària, com es va sentir bé gràcies a l'acollida dels professionals i que de seguida li van receptar testosterona. L'experiència de Jet no és única, de fet, com s'indica clarament a l'informe de Feministes de Catalunya *D'homes adults a nenes adolescents: Canvis, tendències i interrogants sobre la població atesa pel Servei Trànsit a Catalunya (2012-2021)*, la majoria dels menors que van a Trànsit són nenes.

Demano als lectors pensament crític i coherència. No pot ser que ens semblin rancis els estereotips sexistes quan ens ho diu un home amb pantalons, però transgressors quan ens ho diu algú altre amb faldilla. No pot ser que ens horroritzem amb la mutilació i hormonació de menors inter-

sexuals per "arreglar-los" i ens sembli genial quan ho fan a menors que s'autoidentifiquen amb el sexe oposat que estan perfectament sans i no pateixen cap alteració física.

Espero que la pròxima activitat realment doni veu als veïns i no hàgim de passar les preguntes apuntades amb paperets com si fóssim alumnes d'institut. M'agradaria que hi hagués un debat on es parlés sobre les idees i els conceptes entorn de la identitat de gènere amb explicacions clares per a tothom. La narrativa que les feministes radicals som violentes només serveix per intentar fer-nos callar. No ho aconseguiran.

Erika Batisda

Mutilació genital de la dona africana

El 5 d'octubre vam assistir a una conferència al barri sobre les mutilacions genitals femenines.

Moltes joves educades a Catalunya són mutilades quan fan un viatge per visitar la família al seu lloc d'origen, tot i que existeix un protocol que ho prohibeix i s'arrisquen que els prenguin el passaport.

La xerrada es va fer a COLIBATAN, un local molt acollidor, mig botiga mig museu, on s'exposen objectes d'origen africà –teixits de colors, estàtues de fusta, braçalets, collarets i tantes altres coses–, que regenta la Rosa. Un local que cal conèixer per pur plaer visual. La Rosa ens va rebre amb un llarg somriure. La sala era plena.

Va impartir la conferència l'Aissatou Diallo d'Ahcama, un col·lectiu que lluita pels drets de les dones africanes, aquí a Catalunya.

L'Aissatou va començar a parlar i es va presentar. De seguida ens va convidar a participar des del públic: què sabem d'aquest tema?

"Vaig llegir que és una qüestió religiosa, una qüestió cultural i passa a l'Àfrica", va dir una dona del públic.

"Aquesta informació és falsa", va respondre l'Aissatou.

No és una qüestió religiosa. Moltes regions on es practica són majoritàriament musulmanes, però l'Alcorà no en parla i, en canvi, altres ètnies no musulmanes ho practiquen en tots els continents.

"No passa solament a l'Àfrica. Es fa en molts més països del món", ens va dir l'Aissatou.

"Tampoc és cultural. Més aviat té a veure amb el baix nivell d'educació de la població", va precisar l'Aissatou. També té a veure amb la misèria.

De fet, és una manera de controlar el cos de les dones i la seva fertilitat per part d'una societat patriarcal. Així es mantenen les dones verges fins al matrimoni, alhora que no els permeten gaudir de la seva sexualitat, que és privilegi de l'home.

Però són actes que es fan sense higiene i en els quals moltes nenes moren. També aprenem que és un acte lucratiu per a qui el practica, molt sovint dones (mares, tietes, àvies...).

- 16 milions de dones patiran un matrimoni forçat cada any.
- 3 milions de nenes seran mutilades cada any sotmeses a l'aberrant pràctica de l'ablació.
- 7 milions de dones seran mares l'any vinent.
- Les dones tenen un índex d'escolarització més baix, tant perquè no la inicien com per abandonament precoç.

Volem que les nenes puguin desenvolupar la seva vida lliures d'opressió i com a ciutadanes de ple dret.

Vocalia de Dones de l'AVVEE

Quan el català esdevé invisible

A causa de la necessitat d'obtenir prou vots per nomenar la nova presidenta de la cambra de Diputats, fa poques setmanes hem vist passar un miracle: la llengua catalana (i de retruc la gallega i la basca) ha passat de ser prohibida i reprimida, a ser acceptada com a normal, «oficial», fins i tot «enriquidora», en aquest àmbit legislatiu.

Al Senat, això no ha passat, encara que diuen que és una cambra de «representació territorial». És clar que allí no han calgut vots, ja que en aquest òrgan hi ha majoria absoluta de l'extrema dreta i de la dreta extrema, totes dues catalanofòbiques.

És evident que les decisions polítiques poden fer meravelles, i girar la truita, però, compte, que segons la correlació de força, la truita pot tornar a girar-se. Per tal d'estalviar-se l'ús dels *pinganillos*, una nova majoria formada per PP i Vox pot tornar a prohibir l'ús de les llengües no castellanes dins l'hemicicle espanyol.

A la Unió Europea també, per primer cop, s'ha demanat seriosament la incorporació del català i les altres llengües cooficials del *Reino*. Ja estaria bé que es reconegués una llengua parlada i escrita per milions de persones, numèricament superior a la d'estats com Malta, Eslovènia, Eslovàquia o Finlàndia que, legítimament, tenen reconeguts els seus idiomes. És clar que ells són estats independents.

Alguns malpensats creuen que aquest reconeixement lingüístic arriba massa tard, quan a Catalunya el català es troba en hores baixes des del punt de vista sociològic. A més, el nostre l'idioma torna a ser perseguit, menystingut, arraconat i minoritzat pels governs autonòmics i municipals de València i Balears, sorgits en les darreres eleccions.

Entre els diversos motius de la davallada de l'ús del català al carrer, també s'hi compta la demografia. Segons la Generalitat (IDESCAT 24/02/2023), Catalunya registra un 16,3 % de població estrangera, encara que amb una distribució irre-

gular, ja que per comarques la Segarra en té el 28 %, l'Alt Empordà el 25% i el Barcelonès el 20,2 %. Hi ha uns quants municipis amb més del 35 %, com ara Guissona amb el 53%, Castelló d'Empúries amb el 45 % o Portella amb el 40%.

Segons l'Ajuntament, a Barcelona hi havia registrats 359.500 estrangers de 170 nacionalitats diferents, cosa que significa un 22%; entre els primers, els de nacionalitat marroquina (18,5%), romanesa (6,8 %), italiana (6 %) i xinesa (5%).

Segons l'Ajuntament de Barcelona, hi ha més de 83.000 nouvinguts de l'Amèrica Llatina, principalment de Colòmbia, l'Argentina i Veneçuela, que són més proclius a parlar espanyol, la seva llengua nativa amb diferents accents i variants regionals.

Han arribat a la ciutat també molts italians, sempre més propensos a parlar en espanyol que en català, i a més s'hi han incorporat, a banda dels marroquins, paquistanesos, xinesos i senegalesos. Crida l'atenció que si bé aquests quatre darrers grups parlen llengües molt allunyades de les dues oficials, trien molt majoritàriament l'espanyol per relacionar-se amb els «nadius». L'escola juga (o ha de jugar) un paper fonamental a l'hora de fer que els menors i fills d'estrangers aprenguin, parlin, llegeixin i escriuin un català més o menys correcte. Però, i els seus pares i familiars? Molts ho consideren un estrepitós fracàs d'integració social.

A part de la manifesta insuficiència de voluntat política, per part de les institucions catalanes (Generalitat, Ajuntament, Diputació), per demostrar la conveniència i necessitat d'aprendre català per fer una vida social, cultural i laborable plena a Catalunya, els nouvinguts es troben que molts catalanoparlants **no ens adrecem a ells en el nostre idioma**; el fem invisible o, com diuen alguns cronistes,

(Continua en la pàgina 15)

La territorial de l'ANC de
l'Esquerra de l'Eixample
us desitja **bones festes** amb
l'esperança que l'any nou obri
camins de pau i independència

(Ve de la pàgina 13)

el «dissimulem». No parlem català si no és en un ambient o cercle format només per catalanoparlants.

L'experiència del dia a dia ens demostra que la gran majoria dels vinguts de terres de parla castellana rarament canvien d'idioma, i no fan cap esforç per parlar en català, a vegades amb l'excusa que ho fan malament (com ha dit l'arquebisbe Omella), a més, «total, como ya me entiendes...». El pitjor és que els catalanoparlants ho acceptem, comprensius, i probablement a partir d'aquell moment ja els parlem en espanyol, quan el que hauríem de fer és continuar parlant en català i estimular-los a fer-ho ells també, encara que no els sortís tan bé. «Parla que ja milloraràs i jo t'hi ajudaré», hauria de ser la resposta. No estaria malament que, a més, els féssim veure que, a part de perdre la possibilitat d'enriquir-se afegint una altra llengua al seu bagatge personal, estan contribuint a imposar l'idioma espanyol, fet que s'anomena supremacisme lingüístic. Un canvi d'actitud dels hispanoparlants

versus el català es podria considerar un acte de solidaritat cap la llengua minoritzada pròpia del país on viuen.

Joan Fuster, l'extraordinari escriptor valencià, deia: «Si nosaltres no defensem com cal, catalanoparlants, el català, qui ho farà? El **Ministerio de Educación?**».

Alguns experts parlen de «salvar», altres de «regenerar», altres fan propostes que ens afecten a tots. No canviïs de llengua, perquè la llengua s'ha de compartir, s'ha de difondre, però no solament s'ha de parlar, també s'han de llegir diaris, revistes i llibres en català.

No ens fem il·lusions, per més català que es parli i s'escrigui al Congrés espanyol o al Parlament Europeu, no canviarà la situació d'emergència que es viu al carrer.

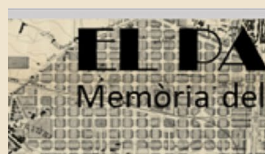
Només amb una consciència clara, voluntat ferma i coherència social podem ajudar a guanyar la batalla per la supervivència i la dignificació de la llengua pròpia.

Josep M. Torres Rodríguez

Vocalia de Comunicació, Imatge i Participació

MOSTRA FOTOGRÀFICA DE LA FESTA MAJOR DE 2023

EL BARÇA AL BARRI

LA SEVA PETJADA PER L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

Des de la fundació del Club el 1899, i fins al 1908, el Futbol Club Barcelona va jugar en diferents camps, en tots en qualitat de llogater, però fent-los servir com a camp propi.

En plena efervescència urbanística, ja feia uns quaranta anys que s'havien enderrocant les muralles, la ciutat de Barcelona vivia entre l'especulació urbanística i la necessitat de crear espais per a la pràctica dels diferents esports. Tot aquest espai que oxigenava Barcelona era l'Eixample, dissenyat per Ildefons Cerdà.

A finals del segle XIX i principis del XX el futbol va arribar a Barcelona, es tractava d'un nou esport de procedència anglesa que any rere any va anar experimentant una gran popularitat, i va arrelar molt ràpidament en la societat barcelonesa. En aquest disseny quadriculat de l'Eixample hi varen proliferar camps de futbol, velòdroms, etc., que després l'especulació urbanística va fer desaparèixer. A les illes, que encara eren solars, properes a la fàbrica Batlló (actual Escola Industrial) i l'edifici de l'Hospital Clínic hi varen proliferar camps de futbol per a la pràctica d'aquest nou esport, com per exemple el camp que mostra la imatge, a la cruïlla del carrer Rosselló amb Comte d'Urgell on veiem l'edifici de la fàbrica Batlló, o l'altra imatge on es veu el camp on jugava l'Espanya al costat de l'edifici original de l'Hospital Clínic i l'església que hi havia davant del carrer Rosselló i que ara s'ubica a l'entrada principal de l'hospital.

1. Camp al carrer Rosselló / Urgell
(Foto: Lluís Girau / Centre Excursionista de Catalunya)

2. Camp al carrer Villarroel / Rosselló (a la dreta el passatge Batlló)
(Foto: Josep Brangulí / ANC)

Va ser en alguns camps de futbol ubicats a l'Esquerra de l'Eixample on el FC Barcelona va començar la seva trajectòria com a club, en uns moments difícils econòmicament i en plena expansió urbana.

El primers camps en què el FC Barcelona va jugar com a local, i que encara no es trobaven a l'Esquerra de l'Eixample, van ser al camp del Velòdrom de la Bonanova, molt a prop de l'actual Turó Park (l'illa que conformen els carrers de la Reina Victòria, Vallmajor, Modolell i Valero) i que compartia amb el FC Català, que també es va fundar el 1899. El FC Barcelona va jugar en aquest camp el seu primer partit, el 8 de desembre de 1899 contra un combinat de la colònia anglesa. El resultat va ser de 0-1 a favor dels anglesos. Els blaugranes van jugar en aquest camp fins al 23 de setembre de 1900. Després van venir altres camps, com el de l'Hotel Casanovas (1900-1901) i el de la carretera d'Horta (1901-1905), tots dos al districte d'Horta-Guinardó. Al camp de l'Horta no es cobrava entrada perquè sortia més car el lloguer de les cadires de pagament que els possibles diners recaptats. El 1905 el FC Barcelona va haver d'abandonar-lo perquè els seus propietaris van decidir urbanitzar-lo. Des d'aquest moment trobem la seva petjada a l'Esquerra de l'Eixample.

EL CAMP DEL CARRER MUNTANER (1905-1909)

La nova destinació fou l'antic terreny d'un altre club barceloní, l'Hispania AC, que va jugar entre els anys 1902 i 1903, any de la desaparició del club. Es tractava d'un solar sense edificar delimitat pels carrers de París, Casanovas, Londres i Muntaner, on hi havia l'entrada principal. Avui dia és una illa de cases. El terreny feia 97 metres de llarg per 65 d'ample. No tenia tanques de cap classe i des dels carrers circumdants es podien presenciar sense cap tipus de problema els partits que s'hi disputaven.

3. Camp del carrer Muntaner. Al fons es pot veure la cantonada de Muntaner / Coello (actualment Londres)

La inauguració tingué lloc el 26 de febrer de 1905 amb un partit amistós amb el vell rival, el Català, que va guanyar per 2 a 3. Aquell dia no se celebrà cap cerimònia ni

es concedí a l'encontre cap importància especial. Al capdavall, aquest camp, que tingué una història anodina, fou el testimoni d'una època molt delicada per al Barça, quan una greu crisi posà en perill la mateixa existència del club i només guanyà un títol: el Campionat de Catalunya 1904-05. Per acabar-ho d'adobar, durant els quatre anys de vida que durà com a terreny barcelonista no s'hi jugà cap partit oficial. La raó d'això es ben senzilla: l'Associació de Clubs de Catalunya havia decidit que el Campionat de Catalunya es disputés íntegrament al camp que tenia en propietat, al costat de l'Hospital Clínic. Aquest fet, juntament amb el clima de crisi general que imperava, amb un descens gradual del nombre de socis, feu que el club considerés aquest terreny com a interí, provisional, temporal.

En definitiva, varen ser uns anys complicats, d'intent de consolidació, titubejos i finalment franca decadència d'un club que encara estava a la recerca de la seva pròpia identitat, i encara allunyat de qualsevol rol de protagonisme en la societat barcelonesa i catalana.

Tot canvià a partir de 1909. Pel desembre de 1908, Joan Gamper havia assolit la presidència blaugrana per primer cop. El president va aconseguir salvar el club de la seva desaparició i alhora establir un vincle innovador amb el sentiment identitari català, cosa que fou un dels miraculosos motius del ressorgiment. D'uns 38 socis que hi havia al club a finals de 1908, es va passar a més de 200 quan el 14 de març de 1909 es va inaugurar el camp del carrer Indústria. Així doncs, un cop remuntat el vol, el FC Barcelona tornà a canviar de camp. Posteriorment, al camp del carrer Muntaner s'hi construí el velòdrom Parc d'Esports, i més endavant el terreny passà a ser propietat del RCD Espanyol.

En el plànol es pot veure la situació dels dos camps de futbol on va jugar el FC Barcelona. (Fotografia 3) Primer al camp del carrer Muntaner (1905-1909) i després (fotografies 4-5) al camp del carrer Indústria –avui carrer París– (1909-1922).

El camp de la fotografia 1 no hi va jugar, el Barça, però sí al de la fotografia 2, on va jugar el Campionat de Catalunya obligat per l'Associació de Clubs de Catalunya, que n'era el propietari i volia que es fes el campionat íntegrament en el seu camp.

EL CAMP DEL CARRER INDÚSTRIA (1909-1922)

El camp del carrer Indústria (avui París) també estava ubicat al districte de l'Eixample, com el seu antecessor del carrer Muntaner, però s'havia convertit en el veritable motor de l'expansió del club a partir de 1909. Estava situat a dues travessies del camp del carrer Muntaner, a l'illa formada pels carrers de Londres, París, Urgell i Villarroel, un terreny actualment urbanitzat. La seva inauguració es dugué a terme sense cap cerimònia especial, amb la disputa d'un partit corresponent al Campionat de Catalunya amb el Català (2-2), el 14 de març de 1909. El camp del carrer Indústria, conegut popularment com *l'Escopidora* per les petites dimensions que tenia, fou en aquella època el millor camp de Catalunya i, a partir del 1914, el primer de Catalunya que tingué enllumenat elèctric. Tenia al costat un xalet el primer pis del qual fou utilitzat durant un cert temps com a local social del club i, la planta baixa, com a bar.

4. Camp del carrer Indústria el 1912. Al fons l'Hospital Clínic

Quan va ser inaugurat no disposava de cap tribuna, i la que es va construir més tard no va ser la definitiva, sinó una de reduïda d'un sol pis. La seva capacitat inicial era de mil cinc-cents persones, augmentada a sis mil quan el 1916 es va acabar la tribuna de dos pisos, orgull del barcelonisme, perquè era l'únic camp que en tenia. Llavors el Barça tenia 1.987 socis i gaudia de pràcticament tots els caràcters distintius contemporanis: era el club de la ciutat, havia completat el seu nexa sentimental amb Catalunya (el català era l'idioma oficial), els seus seguidors ja s'anomenaven *culers* i els apassionats derbis es jugaven contra l'Espanyol. Durant els primers temps, els jugadors es canviaven a la caseta del guarda del camp, el popular Manuel Torres, que més endavant ho fou del camp de les Corts. La precarietat d'aquells temps quedava palesa amb la visió de la roba de carrer dels jugadors estesa sobre el llit de matrimoni del guarda.

Per acabar-ho d'adobar, els jugadors, que no disposaven de dutxa, es rentaven després del partit llançant-se cubells d'aigua per sobre, i deixant la caseta del pobre Torres en unes condicions que ens podem imaginar. Anys després es van instal·lar uns vestidors austers al costat mateix de l'entrada del camp.

5. Camp del carrer Indústria amb la nova tribuna de dos pisos el 1916. Al fons l'edifici de la fàbrica Batlló

El pintoresquisme no acabava amb la imatge del llit del senyor Torres ocupat per la roba dels jugadors. En el temps de descans es produïa una situació que avui dia ens deixaria bocabadats: el públic baixava al terreny de joc per fer un passeig i parlar amb les amistats. Mentrestant, la canalla, amb petites pilotes de deu cèntims, gaudien jugant i regatejant amb el públic. Quan apareixia l'àrbitre i ordenava el desallotjament dels intrusos, aquests obeïen amb indolència. Començava llavors el piloteig dels jugadors davant la porteria, amb la col·laboració esporàdica d'un o altre afeccionat que encara no havia abandonat el terreny de joc.

Els segons estatuts del FC Barcelona, aprovats el 7 d'octubre de 1911 -els primers dataven de 1902-, encara afegien una nota deliciosament pintoresca, pròpia d'aquells temps d'amateurisme. Un dels articles estipulava que els socis tindrien dret a practicar al camp del carrer Indústria no solament futbol, sinó també curses, tennis, criquet, llançament de pes, salts, etc.

L'aforament total del camp del carrer Indústria era de sis mil persones, una quantitat prou important tenint en compte l'època. De fet, no és agosarat afirmar que fou a partir de la inauguració del camp del carrer Indústria que es constituí el fenomen del barcelonisme en massa. L'embranchida de Joan Gamper, els dos-cents socis assolits cap a final d'aquell 1909, la imatge embellida del camp i la seva situació privilegiada al nucli urbà de la Ciutat Comtal donaren l'empenta decisiva al barcelonisme. Fins i tot es comença a configurar l'imaginari culer amb la gènesi precisament d'aquesta

paraula: els culs arrencats a la tàpia del camp del carrer Indústria a la vista dels vianants van propiciar aquest apel·latiu.

6. Els culs dels afeccionats a la tàpia del carrer Indústria. Origen de la paraula "culers"

D'altra banda, segons el testimoni de Manuel Torres, al camp de la Indústria li escau l'honor de ser l'escenari del primer partit nocturn que es juga a Espanya. Fou el 14 d'agost del 1912, en un partit amistós entre el FC Barcelona i el Sabadell, el qual, però, es juga sense il·luminació, de manera que tot sovint els jugadors no sabien per on anava la pilota. Així mateix, els primers revenedors d'entrades aparegueren en aquest camp: va ser el 2 de gener de 1916, en ocasió del partit amistós entre el Barça i l'Athletic de Bilbao, que generà una enorme expectació. Aquell dia, dues mil persones es van quedar sense poder entrar al camp, i a la rodalia els primers revenedors col·locaren entrades, que a les taquilles costaven sis rals, pel desorbitat preu de cinc pessetes.

El temps passà molt de pressa pel camp de la Indústria. Allò que l'any 1909 semblava que era el súmmum, al principi de la dècada dels vint havia esdevingut una joquina sense futur, que a més es veia amenaçada per un imparable augment del lloguer i les reformes urbanes que posaven en perill la seva existència. Així el FC Barcelona

disputà l'últim partit al carrer Indústria el 30 d'abril de 1922, contra els anglesos del Civil Service (2-2). Feia mesos que era evident que l'*Escopidora* s'havia quedat petita i esquifida davant l'allau d'eufòria popular que estava produint-se al voltant d'un Barça immers en plena edat d'or, amb figures de la categoria de Samitier, Zamora, Alcántara, Sancho i Piera, entre tants altres. Un fet significatiu es produí el 25 de desembre de 1921. Aquell dia es juga el partit inaugural de l'estadi de la Foixarda a Montjuïc entre el FC Barcelona i l'Sparta de Praga, amb trenta mil persones atapeint les grades i ocupant fins i tot els turons del costat. Fou la jornada que el futbol assolí la majoria d'edat i esdevingué un esport de massa. Es feia del tot necessari que el Barça construís un nou camp per tal d'absorbir tota la massa àvida de futbol que creixia a tota velocitat.

Per a la història, el del carrer Indústria ha quedat com el primer camp d'importància del FC Barcelona. Allà el club barcelonista aconseguí una col·lecció respectable de títols, com ara nou campionats de Catalunya (1908-09, 1909-10, 1910-11, 1912-13, 1915-16, 1918-19, 1919-20, 1920-21 i 1921-22); cinc campionats d'Espanya (1909-10, 1911-12, 1912-13, 1919-20 i 1921-22) i quatre copes dels Pirineus (1909-10, 1910-11, 1911-12 i 1912-13). Aquesta darrera competició la disputaven equips catalans, bascos i del sud de França. En aquell terreny de joc hi tingueren lloc esdeveniments importants, com fou el debut del primer equip femení.

També, tot sigui dit, en aquell camp es produí el primer escàndol i la primera clausura d'un terreny de joc del club. A la temporada 1920-21, a la fi d'un partit del campionat de Catalunya, disputat al camp del carrer Indústria contra l'Europa, el 16 de gener del 1921, l'àrbitre Lemmel, que tenia fama d'antibarcelonista ben merescuda i era soci de l'Espanyol, va ser agredit per un grup d'afeccionats barcelonistes, entre els quals algú va dir que havia vist un directiu del FC Barcelona. Com a conseqüència d'això, la Federació Espanyola va ordenar el tancament del camp del carrer Indústria per tres mesos, bé que aquesta decisió gairebé no fou efectiva i només es van acabar jugant en un camp neutral dos partits amistosos amb el Newcastle.

El 20 de maig de 1922 finalitzen les obres del camp de les Corts (carrer Numància / travessera de les Corts). El Barça deixa l'Esquerra de l'Eixample on ha crescut com a club per esdevenir una referència social i esportiva de la ciutat de Barcelona.

Jaume Gómez

El nostre agraïment al Centre de Documentació del FC Barcelona que ha proporcionat tota aquesta informació.

VOCALIA DE LA MEMÒRIA HISTÒRICA / Col·lectiu Full: Memòria Històrica Patrimonial i Social

Equip de redacció: Mercè Tatjer Mir, Ricardo Vergara Franceschi, Alfons Santamaria Sors, Jaume Gómez Pérez

E mail: lamemoriahistoricae.e@gmail.com web www.lamemoriahistorica.es

Ens podeu trobar el 1r dilluns de cada mes de 18 a 19 a la seu de la AVVEE. Carrer Calàbria, 262 T. 93 453 28 79

La contaminació de l'aire a l'Eixample, un problema de salut que cal afrontar

Segons el darrer **informe sobre la qualitat de l'aire a Barcelona**, al voltant del 10% de les morts de la ciutat l'any 2022, unes 1.500 morts, es van deure a la contaminació. L'exposició continuada a l'aire contaminat augmenta la mortalitat causada per malalties cardiovasculars i respiratòries, i pel càncer de pulmó. La contaminació de l'aire afecta a totes les etapes de la vida de les persones i perjudica el desenvolupament neuronal i respiratori dels infants. A més dels 1.500 morts, provoca 900 casos nous d'asma infantil i 130 casos nous de càncer de pulmó cada any. El cost social de la mortalitat s'estima en 1.041 milions d'euros l'any (l'1,2% del PIB de la ciutat i 635 euros per càpita), i el cost sanitari d'aquestes malalties al voltant de 5,6 milions d'euros l'any.

El 2022, els nivells dels tres indicadors de qualitat de l'aire que es monitoritzen per imperatiu legal, l'NO₂, PM₁₀ i PM_{2,5}, es mantenen a totes les estacions de mesura per sota dels nivells màxims legals, **excepte l'NO₂ a l'estació de l'Eixample que supera el valor límit**. Cal tenir present que els valors legals actuals estan en un procés de revisió per part de la Comissió Europea, ja que són molt superiors als valors guia establerts per l'OMS. Si es comparen els nivells d'exposició a l'NO₂ amb els valors assenyalats per l'OMS, **l'Eixample triplica el valor guia de protecció de la salut**. Pel que fa a l'exposició a les escoles, en el 9% es supera el límit legal d'NO₂. La següent gràfica mostra la situació comparativa entre les estacions de Barcelona amb més trànsit, amb poc trànsit i la de l'Eixample. Si bé en general millora substancialment respecte els anys anteriors a la pandèmia, la situació de l'Eixample segueix sent molt preocupant.

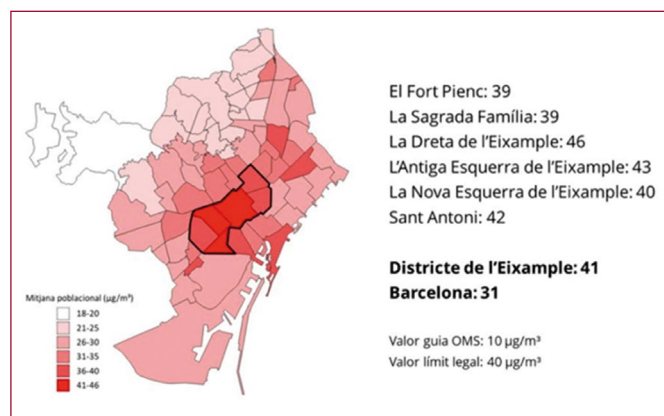
Mitjana anual de NO₂ a estacions de Barcelona i de l'Eixample, 2022

Font: El Periódico, basada en Agència de Salut Pública de Barcelona

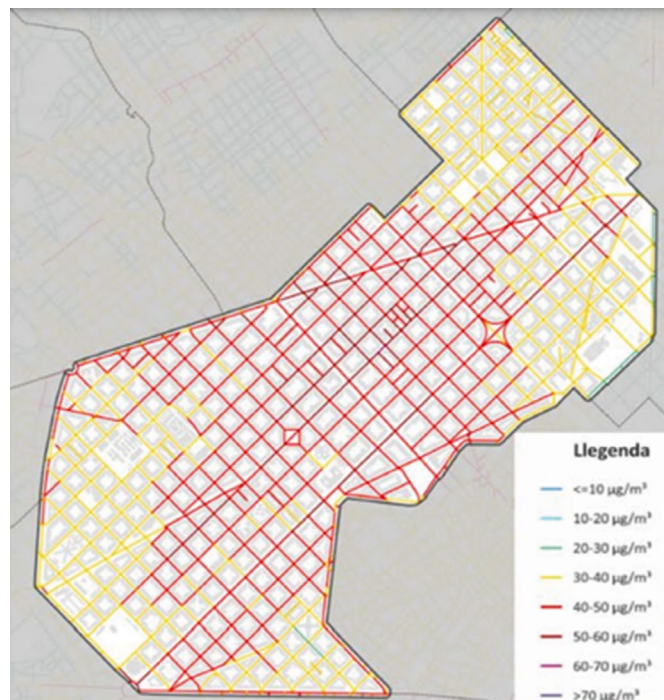
Enguany l'informe ha inclòs fitxes per cada districte. Els gràfics següents descriuen la situació dels barris de la ciutat respecte el NO₂, i els carrers dels districtes de l'Eixample.

Exposició de la població al NO₂ per barri, 2022

Font: Agència de Salut Pública de Barcelona, 2023

Nivells de NO₂ per trams de carrer, 2022

Font: Agència de Salut Pública de Barcelona, 2023

La evolució de les dades mostra que les mesures per reduir la contaminació de l'aire i protegir la salut de la població van tenint cert impacte, però són insuficients. A l'Eixample, calen mesures profundes que reverteixin la situa-

ció i protegeixin la salut de les persones i l'entorn. Altres ciutats ho estan fent. Cada ciutat ha de trobar el seu camí, segons la seva idiosincràsia, situació climatològica, geogràfica, social. Les línies generals són:

- Reduir la mobilitat motoritzada i fomentar el transport públic (intra i interurbà).

- Fer un disseny urbà que potenciï el transport actiu (zona de baixes emissions, pacificació de carrers, millora dels carrils bici, augment de les zones verdes, restricció de l'aparcament...). Les mesures de **disseny urbà s'han d'intensificar a les zones de la ciutat amb més contaminació de l'aire, com el districte de l'Eixample**.

- Reduir el nombre de vehicles circulants a la ciutat. La reducció global del trànsit és la mesura que té un major benefici per la salut, ja que a part de millorar la qualitat de l'aire, aporta grans co-beneficis en salut, com la reducció

del soroll ambiental i les lesions de trànsit i l'alliberament d'espai urbà per facilitar els espais de trobada, la interacció social i zones verdes.

- Reduir altres fonts d'emissió de partícules diferents del trànsit, com ara els vehicles de distribució urbana de mercaderies dièsel i antics i les activitats generadores de pols.

- Reduir l'exposició a la contaminació de l'aire a les escoles, prioritzant les escoles més contaminades (de l'Eixample). La pacificació de l'entorn és la mesura més eficient i amb més co-beneficis en salut, però cal implementar altres mesures immediates (com la instal·lació de murs verds o les ventilacions forçades) quan la pacificació de l'entorn no sigui possible a curt termini.

Elia Diez David

Vocalia de Salut AA VV de l'Eixample

foodcoop
BARCELONA

5€ DE DESCOMPTE
en la teva primera compra*

**Vine a conèixer el supermercat cooperatiu
i sense ànim de lucre del barri!**

*Per una compra mínima de
25€ fent servir el codi 010COM

Ptge. d'Aragó, 9 - Barcelona, 08011
www.foodcoopbcn.cat

CONSORCI PER A LA
**NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA**

CNL DE BARCELONA
Delegació de l'Eixample

www.cpnl.cat
eixample@cpnl.cat
934 512 445
Calàbria, 66, 2n
08015 Barcelona

SAL

Servel
d'Assessorament
Lingüístic

Declaració del CEMB sobre la regulació de l'ús dels mòbils als centres educatius

El Ple del Consell Educatiu Municipal de Barcelona (CEMB), en sessió extraordinària, i amb la participació de tots els sectors de la comunitat educativa de la ciutat (cents, direccions, docents, famílies, alumnat, entitats educatives i expertes en la matèria), va debatre ahir, a l'Institut Escola Eixample, sobre l'ús dels mòbils als centres educatius, les conclusions del qual es portaran al ple-nari del Consell Escolar de Catalunya (CEC) que se celebrarà la pròxima setmana.

El debat va tenir una primera part informada en la que es va comptar amb la participació de

l'Agència de Salut Pública de Barcelona (ASPB) que va presentar les dades de l'enquesta de Factors de Risc en Estudiants de Secundària (FRESC, 2021), relacionades amb l'ús problemàtic de les tecnologies digitals per enriquir el debat. I, per altra banda, també es va comptar amb la participació de l'Institut Infància i Adolescència que va presentar l'Enquesta de benestar subjectiu de la infància de Barcelona (EBSIB, 2022), en el que es destaca que els nens i nenes de la ciutat demanen "més ajuda per utilitzar les pantalles amb seguretat i per no enganxar-s'hi", i també les seves propostes en relació a aquesta qüestió.

Del debat participatiu, organitzat a partir de 4 àmbits que incloïen (qui ha de regular l'ús dels mòbils als centres educatius? a quins espais s'ha de regular aquest ús?, quin ús se n'ha de fer a les activitats d'ensenyament i d'aprenentatge i quins altres aspectes a tenir en compte en la regulació dels mòbils), es va concloure el següent:

- La reflexió compartida de forma unànime en el Consell Educatiu Municipal de Barcelona ha estat la

necessitat d'una **regulació de l'ús del dispositiu mòbil intel·ligent per part del Departament d'Educació** com administració impulsora, però també amb l'aportació complementària del Departament de Salut.

- Una regulació que s'ha de basar en **criteris unificats per al conjunt del sistema educatiu**, és a dir, que no depengui estrictament dels centres, sinó que des de les administracions públiques es donin unes pautes a seguir de forma unificada per tots els centres.
- Una regulació que ha de **ser adequada a les diferents franges edats i etapes educatives, i per tant, progressiva**. I que ha d'incloure **tots els espais i àmbits** del temps escolar (tant lectius, com especialment els no lectius).

Altres propostes emergides del debat:

- Una regulació que cal fer amb el conjunt de la comunitat educativa. I escoltant, també, els adolescents i joves, atès que són subjectes de dret.
- Una regulació extensiva a l'ús que se'n fa dels mòbils intel·ligents no només per part de l'alumnat, sinó de tots els professionals durant el seu exercici en el centre educatiu (equip docent, monitoratge, personal PAS, etc.).
- La necessitat de regular no només els mòbils intel·ligents sinó també la resta de dispositius.
- Paral·lelament, cal dotar els centres educatius dels recursos adequats (wifi i dispositius digitals) per tal que els centres puguin desenvolupar les competències, i així evitar l'ús dels recursos privats.
- La necessitat no només de formar sinó també d'acompanyar a equip docent, alumnat i famílies sobre l'ús dels mòbils destacant les oportunitats i riscos del seu ús.
- Cal proporcionar als joves espais d'oci i de socialització alternatius als mòbils intel·ligents, com són el lleure educatiu (esplais, caus, activitats esportives, espais pels joves, etc.).

Des del CEMB es valora molt positivament la implicació de tots els sectors educatius en el debat, especialment la mobilització de les famílies de la ciutat, però lamenta que el procés de debat es faci amb tanta urgència i demana que el departament d'Educació i el Consell Educatiu de Catalunya prengui les decisions pertinents escoltant la veu dels consells educatius territorials i de tota la comunitat educativa del país. Finalment, es constata la necessitat d'ampliar la perspectiva i abordar el tema com un problema social més enllà de l'àmbit de l'educació.

C/ Provença 129 baixos
93 411 21 10

SERVEI DOMÈSTIC
 Manteniment i neteja de la llar, periòdica o puntual
 Neteja finals d'obra
 Neteja de vidrieres i persianes

MANTENIMENT COMUNITATS DE PROPIETARIS
 Neteja d'escaleres, vidres, garatges i zones comunes

ASSISTÈNCIA A PERSONES DEPENDENTS
 Acompanyament personal a la llar i centres hospitalaris
 Ajuda en la higiene personal
 Preparació i administració de menjars

Horaris:
Dies feiners de 7 a 22h.
Dissabtes de 8 a 20 h.
Diumenges i festius de 9 a 14h.

Piscina Olímpica Espai Fitness Sala de Ciclisme Sauna	Bany de Vapor Armari d'ús diari Classes dirigides Pilates	Diferents tipus d'abonament mensual Classes d'Aquagym Cursos de Natació
--	--	--

Paris, 114 • 08029 Barcelona • Tel. 93 410 92 61
 e-mail: psj@natacio.cat • web: <http://www.piscinasantjordi.cat>

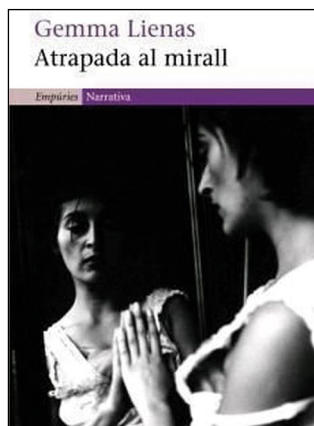
Un nou concepte d'atenció per a la gent gran

- Habitacions dobles i individuals amb bany complet
- TV, telèfon directe i caixa de cabdals a l'habitació
- Curtes i llargues estances
- Personal amb àmplia experiència
- Espaiosa terrassa, solarium
- Servei d'animació sociocultural
- Biblioteca, sales de jocs, saló TV, vídeo, perruqueria
- Assistència mèdica-sanitària permanent, recuperació post operatòria i funcional
- Places concertades amb la Generalitat
- Centre de dia

Mallorca, 163
Tel. 93 453 35 00
info@hrficus.com
www.hrficus.com

Demà

La rutina quotidiana... o no...

Demà de bon matí em llevaré, posaré música, faré bullir aigua pel té i agafaré el mòbil.

Miraré l'hora, llegiré les informacions i alguns articles, i netejaré els missatges del WhatsApp.

Esmorzaré amb té, torrada amb oli i formatge fresc, un kiwi i nous i sobretot no oblidaré la medicació.

Després de l'infart i l'operació de 2021, no puc fer cap broma: 7 pastilles, 2 inhaladors, règim estricte sense sal... i això cada dia.

Aniré al lavabo, em dutxaré, em rentaré les dents i em pentinaré (sense oblidar les 2 gotes de col·liri pels ulls perquè els tinc secs).

Em vestiré de forma pràctica amb el meu pantaló de cotó verd i una samarreta també verda.

Estem a la tardor i encara aniré amb sandàlies. Abans de sortir al Mercat, passaré l'aspiradora i posaré la rentadora.

Faré un llarg camí abans d'anar a comprar. Tinc la sort de viure carrer Consell de Cent i aprofito per passejar cada dia per aquest espai verd «tan agradable» després de reformar-lo.

Ara penso que hauré d'anar a la biblioteca Joan Miró a tornar el llibre prestat que estic llegint i, oh! el dia límit és **demà**!

Això vol dir que l'he d'acabar avui... Doncs ja sé què he de fer **avui**, et ne pas remettre à demain ce que l'on peut faire le jour même*... Avui he d'acabar aquest llibre. M'hi posaré després del dinar i de la migdiada. Aniré al jardí NUR que és un lloc tranquil i agradable per llegir.

Estic asseguda al sol i llegint al jardí. En aquesta hora no hi ha ningú al mig de flors, d'olors de plantes, cants d'ocells. El soroll del carrer arriba desvalgut... Gaudeixo de l'instant privilegiat en plena ciutat... de moment sola. Sempre passa gent agradable per aquest lloc que t'ofereix saviesa o somriures.

Justament, acaba de llegir Annabel una companya del barri.

–Hola **S** bona tarda. Que estàs llegint?

–Bona tarda Anabel. Aquest llibre és molt interessant. Es un thriller psicològic molt ben travat que m'ha atrapat des de les primeres pàgines. Profunditza amb molts detalls les relacions de poder entre les persones. El títol es «Atrapada al mirall» i l'autora és Gemma Lienas.

–**Annabel**: Aquesta escriptora no és aquella que va escriure el «diari lila de la Carlota» dirigit als adolescents?

–Sí, es la mateixa. Aquest va dirigit a tothom. És la història d'una dona destruïda per un home pervers, i la narradora té la intuïció que alguna cosa no encaixa en la mort de la seva amiga.

–**Annabel**: el que dius i en aquest jardí tan preciós i tan verd, em fa pensar en un bonsai. Un bonsai és un arbre nan perquè se li impedeix créixer.

–Justament surt aquesta imatge a la novel·la.

–**Annabel**: A la vida també passa. Conec una veïna que va necessitar ajuda. Una relació tòxica entre una dona enamorada i un narcisista que ho devora tot. Com un vampir. Perquè caiem en les manipulacions d'un pervers narcisista?

–A base de desqualificació, desacreditació, aïllament, ridiculització, infantilització, humiliacions, control, assetjament sexual i moral. Sense violència aparent i sense que ningú de l'entorn en sigui conscient. Perquè en la història, l'home és guapo, seductor, amable, agradable, però manipulador i mentider...

–**Annabel**: en el cas d'aquesta dona del barri que t'he parlat, semblava desequilibrada malgrat haver sigut brillant abans de relacionar-se amb la seva parella.

–Es el que passa, la dona perd progressivament confiança en si mateixa. Primer, cal seduir-la i, després, aconseguir que es deixi influir per, finalment, dominar-la, amb la qual cosa se la priva de tota parcel·la de llibertat possible.

–**Annabel**: Gràcies **S**. He de marxar, perdó per haver interromput la teva lectura. Però perquè aquest títol «Atrapada en el mirall»?

–No et contaré tot, però té a veure amb lacatoptromància, un art dels segles XII i XIV.

–**Annabel**: Interessant! Me'l llegiré. Hauríem d'organitzar un club de lectures al barri. Que et sembla?

–Es una bona idea. Podríem començar amb aquest llibre.

Un llibre que força la reflexió

Per què es cau en les manipulacions d'un pervers narcisista?

El major recurs d'un pervers narcisista es fonamenta en les falses aparences. Les societats es construeixen a través de tòpics i tot narcisista sap manejar-los per tal d'obtenir l'èxit social i professional. Més encara en una societat frenètica, en la qual construïm judicis a partir de relacions superficials.

Una societat en la qual cada vegada són més els individus centrats en si mateixos, enganxats a les seves pantalles, addictes a les xarxes socials per valoritzar-se i existir únicament en la mirada de l'altre...

...persones perverses han existit en la història. Estic a la última pàgina del llibre. La pàgina 218 «...com Himmler, un home capaç d'emocionar-se fins a les llàgrimes amb un ram de flors bonic però que no tenia cap problema per signar la mort de millers de persones als forns crematoris d'Auschwitz»... han existit en la història i continua existint, no cal mirar lo que passa actualment.

Són les 16.00 h. **Avui** he acabat i us l'aconsello. **Demà** portaré el llibre a la biblioteca i n'agafaré un altre...

Demà... Abans de sortir em miraré al mirall, perquè mai se sap què pot passar **demà**.

* Expressió francesa: no deixis per demà el que pots fer avui

#JoSocDelCATA

CATA

TAMBÉ **ÉS NOIA** DE

DOIA

UB CATALUNYA

Ets noia i vols jugar a futbol?

La temporada 2023-24 la UB CATALUNYA estrena secció femenina

Entitat adherida a
Agrupació de Futbol de Clubs i penyes del FC Barcelona

VINE AL CATA!

Carrer Viladomat 269

934 280 667

oficina@cataloniaub.com

Text sense paraules en masculí

Hibernació

Segons Wikipedia, la hibernació és la capacitat d'algunes espècies animals, tant vertebrades com invertebrades, d'entrar en letargia prolongada per afrontar les condicions climàtiques de la època freda, reduint la seva energia i activitat... És una resposta adaptativa per sobreviure a condicions adverses.

Que passarà ara amb les temperatures que canvien i fan que cada vegada esdevingui més imprevisible la meteorologia?

Què diu la marmota?

"Quan comença la meua hibernació, la sensació més desagradable és enyorar les sensacions d'una marmota en llibertat. Voldria estar en una muntanya, pujant i baixant, empaïtant una papallona, remullant-me en una riera... Així esperant l'hora de la llibertat. Però, sobtadament, vaig sentir l'aspror de la terra sota les meves potes, l'obscuritat i la soledat que m'envoltaven. Això va durar tota la temporada - que per cert, degut a les mutacions climatològiques, cada vegada és més curta.

Desitjava veure l'albada, sentir la suau escalfor de les tardes o rebre la visita d'una amiga. Sovint he pensat que si m'hagués tocat viure a sobre d'una acàcia, sense cap altra ocupació que mirar les estrelles quan surten de nit, me n'haguera acostumat a poc a poc.

D'entrada, va ser dur romandre enterrada viva. Però, a còpia de voluntat, m'hi vaig adaptar. Em turmentava la gana.. Era natural, jo era una jove marmota... Només pensava en atipar-me. Però també em venien a la memòria totes les coses que havia conegut, totes les circumstàncies en què les havia gaudit. La meua cel·la soterrada estava poblada de frustracions. I aquestes mancances m'amoïnaven. Per tal d'entretenir-me, arrencava arrels i les rossegava. Viví en una nàusea perpètua. Somiava... I així passava hores interminables, esperant l'arribada de la primavera... Però, quan arribarà? Hi ha persones molt enteses que parlen d'una nova era glacial. Potser no podré sortir mai més de la meua letargia, tal volta quedi atrapada en una trampa temporal. Aleshores, només podria repassar

les meves vivències passades sense viure cap nova experiència!

–"Per aquesta raó et poses en hibernació", em diu la veu d'una nena, amiga meua.

–"Quina raó?"

–"Renuncies durant tota una estació a la teua llibertat, mentre la natura aconsegueix la seva obra".

–"No hi havia pensat mai. Però, és veritat. Quan vingui la primavera, estaré esvelta, gens grassa. No com per persones de la teua espècie que encara estareu arrossegant les seqüeles de la copiosa gastronomia amb què inundeu les vostres festes nadalenques. Eh! La hibernació seria una bona dieta per a vosaltres, que teniu tantes ganes d'aprimar-vos abans d'anar a la platja!!"

És veritat. En certa manera, l'espècie humana tampoc es troba tan allunyada com sembla de la vida de la marmota. Acostumem a quedar-nos més a casa quan hi ha menys lluminositat. Va haver èpoques en què la gent es s'aplegava al voltant de la llar i passava més estona a casa amb la família o les amistats, després de la feina, per xerrar o jugar a les cartes. Ah! Les vigílies d'abans! Eren l'ocasió de discussions apassionades sobre la vida quotidiana o la política de l'època, acompanyades de sopes ben calentes, de pastes dolces i perfumades o begudes reconfortants. Estones intenses de convivència entre varies generacions, que feien la vida més agradable i rica. Ara, la gent omple les terrasses que ocupen les voreres, on àdhuc hi ha estufes que contaminen l'atmosfera i provoquen molèsties enlloc d'afavorir la convivència.

Les llegendes i històries compartides d'abans, transmeses de generació en generació, han estat reemplaçades per la televisió i d'altres màquines electròniques que, a còpia d'abusar-ne, generen malalties mentals i addiccions. Potser si la humanitat hibernés les guerres coneixerien llargues treves. I tindriem una bona estona per rumiar si paga la pena emprendre-les. Reflexionem-hi, reflexionem-hi...

Sylviane Dahan

POESIA

LA VERITAT

*La veritat aquesta recerca del bé absolut,
de la contemplació a l'interior.
De l'equilibri geomètric del que ens parlaven els grecs.
D'un etern perdre's entre el món de les idees
i el món sensible.
De no deixar-nos enganyar per les mentides d'un
geni emprenyador.*

*"Encara ens queda el caos dins nostre
per infantar una estrella que dança"
"I un Crist, que en una veritat salvadora, ens fa ser
més lliures"
Cal tenir de nou, el desig de buscar la veritat...*

Xesca Miró i Caudet

Apostem per una atenció centrada en les persones

CTAC · CENTRE D'ADDICCIONS COMPORTAMENTALS

Coneix els nostres serveis

CTAC és un centre pioner especialitzat en les addiccions comportamentals i patologies associades.

Des del CTAC pretenem donar una resposta dirigida i programada, treballant mitjançant un enfocament cognitiu conductual i des de la teràpia breu estratègica.

El nostre objectiu és **oferir una resposta eficaç i adequada a cada pacient segons el seu moment vital** i, sobretot, per tal d'ajudar-lo a continuar amb el seu projecte de vida.

Comptem amb un equip format per professionals de la psicologia col·legiats i amb responsabilitat civil en vigor.

Com et podem ajudar?

El centre CTAC BCN està impulsat i gestionat per Eulen Servicios Sociosanitarios S.A.

EULEN
SOCIOSANITARIOS

www.ctacbcn.com
670 854 538

TOPDOCTORS

La del 2023, una FESTA MAJOR per recordar

Del 29 setembre al 8 d'octubre l'Esquerra de l'Eixample es va vestir de Festa. Més de 100 actes, organitzats per 52 entitats del barri.

Espais nous, com l'Eix Verd de Consell de Cent i les places que forma amb els eixos verds de Borrell i Rocafort, també l'espai annex a la Biblioteca del Parc Joan Miró.

Nous grups, com els Diables infantils, "Malànimes del Ninot". Cada cop més Gegants a la Cercavila. Potser vam ser-hi 10.000 veïns, encara que els que vam poder repetíem. Els que no s'ho van passar bé, és perquè no hi eren.

Correfoc infantil sortint de la Model

És un barri molt divers, 100.000 veïns d'origens múltiples. Molts veïns ja jubilats, omplint les activitats i cursos per gent gran, però també noves escoles i Associacions de Famílies, cada cop més dinàmiques. Joves que treballen a distància i comparteixen pisos, llogaters neguitosos per el proper augment, jubilats amb pis de pro-

Malànimes del Ninot. Diables infantils de l'Esquerra de l'Eixample

Trobada gegantera al Parc Joan Miró

pietat que veuen com el niu es buida. Persones que viuen al carrer. Un barri en que hi cabem tots i que estimem.

Era difícil donar a conèixer tantes activitats de la Festa Major, però ens en hem sortit. La revista de la AVVEE, el programa que ha editat l'Ajuntament i, cada cop més important, la pàgina Web de la Festa Major i la difusió diària per grups WhatsApp del barri, a +1000 veïnes i veïns, del programa de cada dia i un recordatori dels millors moments. Ens hem comunicat amb paper i amb pantalles.

Trobada gegantera al Parc Joan Miró

L'Esquerra de l'Eixample és un barri molt extens i la Festa s'ha concentrat en els espais delimitats per la Model, Jardins Montserrat, Parc Joan Miró i eix verd de Consell de Cent. A l'Antiga Esquerra de l'Eixample, els carrers entre Urgell i Balmes, hi ha hagut poques activitats. També s'ha trobat a faltar un Sopar de Festa Major que aplegués als veïns de totes les edats. Ja tenim idees per treballar per una Festa Major encara millor l'any vinent.

Campanya tradició/cultura producte i mercat

El Mercat del Ninot hi trobareu producte fresc, de qualitat i de temporada.

Recuperem les tradicions i aquells productes que ens representen a cada època de l'any.

Visiteu també les parades exteriors on trobeu aquella moda, complements, estris per la llar i molt més.

CONTACTE

- Punt d'informació: 93 323 49 t09
- Servei a domicili: 93 453 03 60
- Correu electrònic: info@mercatdelninot.com

ON

Carrer de Mallorca, 133-157
08036 Barcelona

Horaris

Mercat alimentari

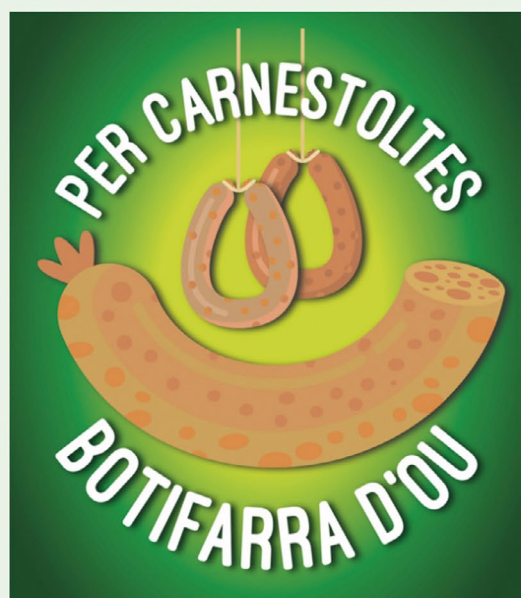
De dilluns a divendres, de 8 a 21 h.

Dissabte, de 8 a 18 h.

Parades exteriors

De dilluns a divendres, de 9 a 20 h.

Dissabtes de 9 a 14 h.

Historia del mercat del Ninot

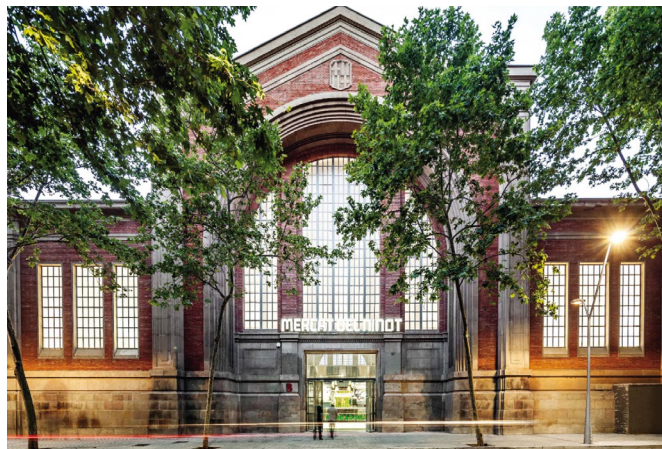
En els seus inicis, al voltant de l'any 1892, l'Ajuntament de les Corts va decidir la construcció d'un mercat municipal, en una zona de constant creixement econòmic, al llindar amb la ciutat de Barcelona, batejant-lo amb el nom de "El Porvenir."

Tot i això, el nom popular del Mercat, per el que sempre se l'ha conegut, és el del "Mercat del Ninot"

Aquest nom el va rebre d'una taverna, a on es venia bon vi i a més bon preu que a Barcelona, ja que no pagava els canons o impostos dels Burots d'accés a la Ciutat.

Sembla ser que la filla del amo de la taverna, tot passejant amb al seu promès per les drassanes de port de Barcelona, va veure el desballestament d'un bergantí que anava a ser cremat.

A la noia li cridà l'atenció el ninot de la proa del vaixell i va demanar al seu promès que el rescatessin del foc. Així ho van fer i se'l endugueren a les Corts, col·locant-lo a la façana de la taverna, per tal de identificar-la de la resta de botiges que creixien al seu voltant. Des de les hores fou

coneguda amb el nom de la taverna del Ninot, nom que posteriorment se li donà a la zona comercial i al mercat municipal, cobert i de nova construcció, i que fou inaugurat l'any 1933.

Cultura, tradició i comerç

De l'any 1933 fins les hores, el Mercat del Ninot ha suportat les brutals i consentides agressions del nous establiments als que se'ls denomina "supermercats", instal·lats al voltant del Mercat per tal d'atraure, amb els seus especials sistemes de comerç, a la clientela habitual del Mercat.

Tot i això, el Mercat del Ninot, com exemple i motor comercial del barri, sempre ha estat present i fent costat a la seva clientela, oferint una basta amplitud de productes frescs a on el client pot triar el més convenient amb un exigent compromís qualitat preu.

Amb aquesta gran i variada oferta, acompanyada dels acerats i gratuïts consells dels comerciants a la seva clientela, el Mercat del Ninot ha resistit i segueix resistint els envits dels comerços nouvinguts i externs i molt externs del nostre barri.

Tanmateix, el Mercat del Ninot està en continua remodelació de producte i adaptació a les necessitats de la seva clientela, tan és així, que disposa de 35 comerços amb producte fresc de les nostres contrades, nou comerços a on a més, es pot comprar producte fresc i/o cuinat, tres bars amb àmplia oferta de menjars casolans i un restaurant.

No podem oblidar els 33 llocs de venda de producte no comestible situat al voltant del Mercat del Ninot, a on si pot trobar una bona oferta de moda i complements del vestir i la llar.

Quan parlem de producte fresc, hem de remarcar el producte directe de pagès (fruita i verdura), directe de llotja (peix de platja), carns del Pirineu, aviram de les comarques de Tarragona i Lleida, etc.,etc.

Per Nadal, es tradició adornar el Mercat del Ninot de tal manera que la clientela gaudeixi d'un confort visual extraordinari al efectuar les seves compres i/o d'una excel·lent degustació dels seus productes cuinats.

Aquest any també sortejarem 12.000 € en val de compra, repartits en 250 premis, distribuïts amb 750 €, 600 €, 350 €, dos de 250 €, 147 de 50 € i 98 de 25 €. Aquest any el sorteig es dura a terme el dissabte dia 23 de desembre a les 13 h., cara al públic, en el vestíbul de la sala de vendes.

CORSETERIA, LENCERIA, BAÑO Y MEDIAS

PIEDAD

Horario de mañanas de 10 a 2 h.
Tardes de 4 a 8 h. Sabados de 10 a 1.30 h

Calàbria 195 - 197, bajos
(entre Mallorca y Provença)
Tel. 93 405 24 24 · 08029 Barcelona

cont@dret

assessorament jurídic, fiscal i comptable

www.contadret.com
C/ Rocafort, 193-197, esc. A ent. 1ª
08029 Barcelona
T 93 363 27 94 • F 93 363 29 52
info@contadret.com

Farmàcia

Sònia Varela i Rodríguez
Montserrat Varela i Rodríguez

Nutrició Infantil • Fórmules Magistral
Anàlisis Clíniques • Dermofarmàcia
Dietètica • Homeopatia
Veterinària • Ortopèdia

Rosselló 37 (metro Entença)
Tel./Fax 93 430 77 25

CLÍNICA DENTAL**R. DEL SOL**

Todas las especialidades

Dr. Luis Carlos Ruisánchez Capdet
Dra. Rosario del Sol Solano
Dra. Eva Mª. Pérez Barbero

Villarroel, 164, 1º 1ª
08036 Barcelona Tel. 93 454 22 50

Villarroel, 161
(enfrent mercat del Ninot)
08036 Barcelona

HOSPITAL CLÍNIC Telf.: 93 453 39 70

- Tapiceries
- Cortines
- Edredons
- Cobrellits
- Capçals
- Estors

des de 1932

MERCERIA

932 263 547
630 450 995
merceriaesmar@gmail.com

C/ Entença 122
08015 Barcelona

HIPER EL MON

Drogueria - Perfumeria- Pintures-Parament cuina etc...

C/CALABRIA 274

Entre C/ Paris i C/Londres
080290 BARCELONA
hiperelmon@gmail.com

TELF: 934391178**Farmàcia F. LLAMBÍ****Centre d'específics**

- Tractaments
- Fórmules - Laboratori**
- Dermatologia, endocrinologia
- Medicaments genèrics
- Dermofarmàcia

Provença, 71 - Barcelona 08029
Tel. 93 430 04 11/93 439 20 11 - Fax 93 419 35 29

El nou Pascual

Cerveceria-Restaurante

C/Calabria 254

08029 (BCN)

Tlf: 93 430 50 95

restaurantepascual1219@gmail.com

ICTUS: afàsia, disfàgia, disàrtria
LLENGUATGE: dislèxia, TDH, TEL
VEU: disfonia

LINGÜÍSTICA LOGOPÈDIA

Teresa Codina Ramells

C/Provença, 99 5è 2a · 08029

676 18 45 76 · tcramells@hotmail.com

SUMINISTROS INFORMÁTICOS, S.A.
desde 1989

papeleria@suministrosinformaticos.net
C/ del Rosselló 40 - T. 934 100 321

www.pidoyo.com

COSES DE CASA

c/Còrsega, 103

08029 Barcelona

T. 934 210 322

M. 650 885 953

hola@cosesdecasa.com

Forn artesà i familiar

Us esperem!!
Vine a fastar els nostres pans!!

Provença, 69 - 08029 Barcelona
93 605 75 23 - 615 11 76 39
www.fornprovenca.cat

Manantial
DROGUERIA

Neteja i cosmètics // Productes a granel
Zero waste // Orgànics // Naturals // Proximitat

Aribau, 138, 08036 Barcelona

Si està interessat a publicar un anunci en la nostra revista, contacti amb nosaltres a través de:
e-mail: revistaavvee@yahoo.es o al telèfon: 934 532 879

DIVERÇOS!

L'EIX COMERCIAL
DIVERS DE BARCELONA

DIVERÇOS! L'ASSOCIACIÓ DE
COMERCIENTS, EMPRESARIS/ES,
AMICS/GUES DE L'ANTIGA
ESQUERRA DE L'EIXAMPLE,
EL BARRI MÉS DIVERS
DE BARCELONA !

INSCRIU-TE DE MANERA
FÀCIL I RÀPIDA !

DIVERÇOSBARCELONA

DIVERÇOS.COM

VINE A VIURE AL JOAN MIRÓ

NO HI HA VIDA SI NO ET MOUS

CENTRE ESPORTIU

JOAN
MIRO

CEM JOAN MIRÓ

C/ Diputació 17
08015 Barcelona
93 423 4350
comunicacio@cejoanmiro.cat

www.cejoanmiro.cat

@cemjoanmiro

@cemjoanmiro